

Слънцето се спушна задъ на-
срещнитъ ридове. Повъ хладъ.
Планината като че изведнажъ
се смълча.

По стръмната пжтечка кра-
чеха запъхтвни единъ следъ
другъ Слави и Любенъ, нато-
варени съ раници. Любенъ на-
дуваше една малка хармоничка
за уста. На нъколко крачки
подиръ тъхъ креташе Чочо,
малкиятъ имъ братовчедъ, кой-
то се бѣше примолилъ да взе-
матъ и него.

— Любо, фенерчето у тебе
ли е? — обади се Слави.

— У мене, у мене, бате
Славе! — отвърна Любенъ.

— Рекохъ да не си го за-
бравилъ, че ще дотрѣбва скоро.
Я, вече взе да притъмнява, а
пъкъ до хижата още е далечъ.
Укъснѣхме днеска, и съ такава
опашка като тебе и Чочо, не-
знамъ какъ ще я изкарамъ...

Любенъ погледна жалко бра-
та си и не отговори нищо.

— Ами всичко ли взе въ
раницата? — обади се пакъ
Слави. — Сольта? Канчетата?
Свирката не си забравилъ,
важдамъ, ами другото?...

— Всичко, всичко, бате Сла-
ви, и аптеката дори взехъ.
Нея Чочо я носи.

Аптеката се състоеше отъ
една кутия съ малко памукъ,
една превръзка, два аспирина,
шишенце капки за стомахъ и
една бучка захаръ.

— Хей, „Червенъ кръсть“,
— извика Слави — я ела тукъ
да те прегледамъ!

Чочо дойде задъханъ, из-
прави се и подаде кутията.

— Бре, ами де е бучката?
Захаръта кжде е? — сопна се
Слави, като търашуваше въ
кутията.

Чочо премигна нъколко пж-
ти и не отговори.

— Думай де, ужъ си сани-
таръ? Де е бучката? Де ти
сж лѣкарствата?